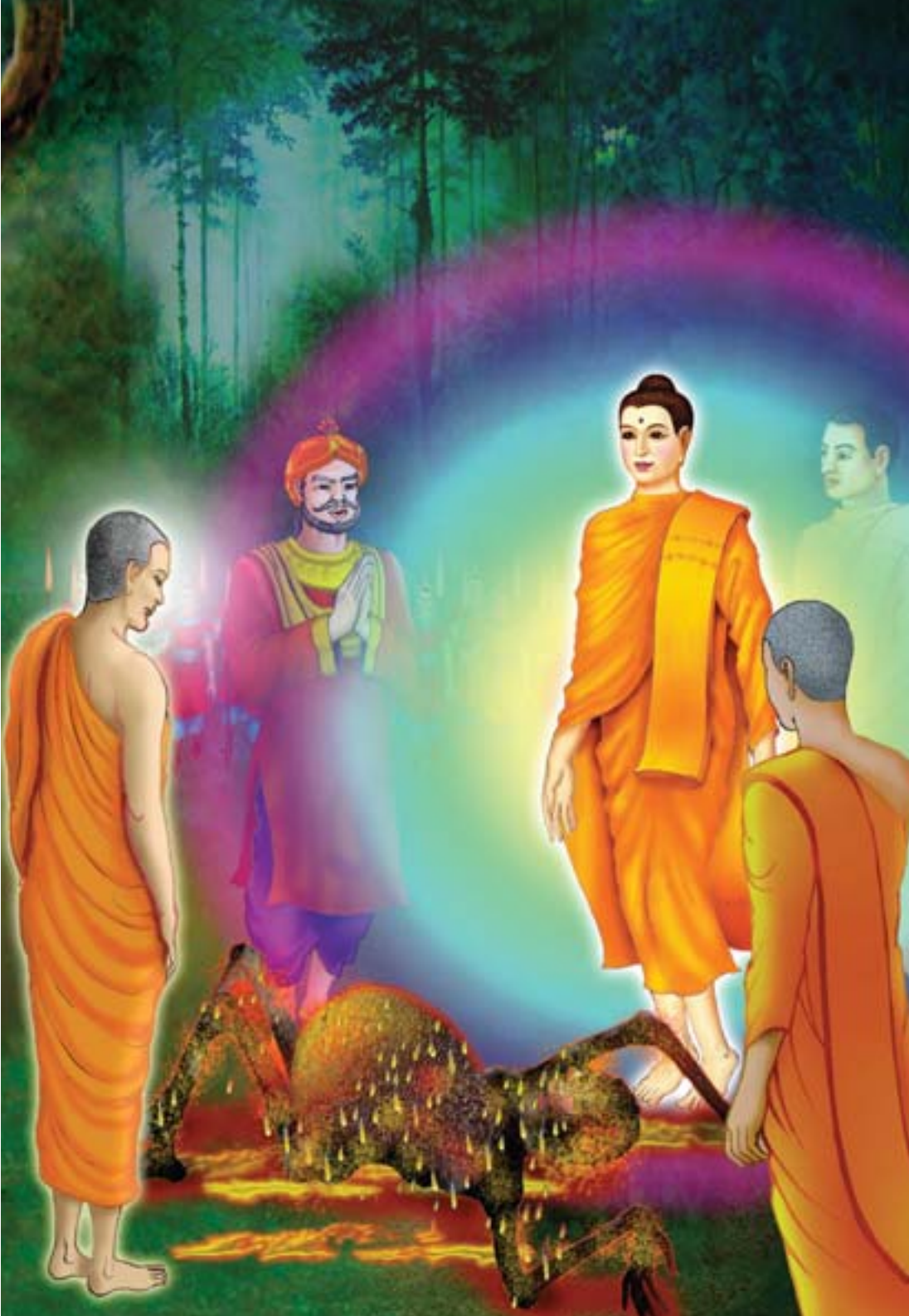

๒๑

อย่าหลงใหลเพลิดเพลีน

รูปร่างนี้แก่ห่อมาแล้ว เป็นรังของโรค เน่าเปื่อยผุพัง
ลงทุกขณะ ร่างกายของเราเนี่ เป็นของเน่าเหม็นจกต้องแตก
ทำลายไป เพราะชีวิตของเรา มีความตายเป็นที่สุด

อย่าหลงใหลผลิตเพลิน

๒๓๓

เราเกิดมาภพชาติหนึ่งเพื่อแสวงหาที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง แสวงหาสิ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นสุขได้ด้วยตนเอง และเป็นตัวตนที่แท้จริง สิ่งที่เราต้องการนี้ รวมประชุมอยู่ในธรรมกายทั้งหมด ธรรมกายคือแก่นของชีวิต เป็นชีวิตในระดับลึกที่อยู่ภายในตัวของเรา ที่ทุกคนมีสิทธิ์จะเข้าถึงได้ หากฝึกใจให้หยุดนิ่ง ถ้าหยุดได้เมื่อไร ก็เข้าถึงได้เมื่อนั้น ไม่จำกัดด้วยกาลเวลา ถ้าเราเข้าถึงธรรมกายแล้ว ชีวิตเราจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีความสุขเพิ่มขึ้น ชีวิตจะมีแต่ความมั่นคง และปลอดภัยเสมอ

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

**“ปริชิตณมิตํ รูปํ โโรคณิตํ ปภงฺกณํ
ภิชฺชติ ปฺปติ สนฺเทโท มรณนฺตํ ทิ ชีวิตํ**

รูปกายนี้แก่ห่อหมแล้ว เป็นรังของโรค เน่าเปื่อยผุพังลงทุกขณะ ร่างกายของเรานี้ เป็นของเน่าเหม็น จักต้องแตกทำลายไป เพราะชีวิตของเรา มีความตายเป็นที่สุด”

การได้อัตภาพเป็นมนุษย์เป็นการยาก ต้องมีบุญบารมีมากพอ จึงจะเกิดเป็นมนุษย์ แต่พระบรมศาสดาก็ทรงสอนไม่ให้ยึดติดกับร่างกายนี้มากเกินไป ถึงแม้จะเป็นอุปกรณ์สำคัญในการสร้างบุญบารมีเพื่อไปสู่พระนิพพานก็ตาม เพราะร่างกายนี้

อย่าหลงใหลผลิตเพลิน

๒๓๘

ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา มีความแปรปรวน เปลี่ยนแปลง
ไปสู่ความเสื่อมสลายในที่สุด

ผู้ที่ยังหลงยึดติดกับร่างกายนี้ ซึ่งเป็นของภายนอก
จะไม่สามารถหยุดใจเข้าไปสู่กายธรรมอันบริสุทธิ์ที่เที่ยงแท้เป็น
อมตะอยู่ภายในได้ เหมือนผู้อยู่บนเรือที่ยังมีความพอใจในการ
ล่องเรือไปบนท้องทะเลทุกข์ ไม่ยอมลงจากเรือเพื่อขึ้นฝั่งฉันใด
ผู้นั้นย่อมไม่อาจก้าวไปสู่ฝั่งแห่งพระนิพพานฉันนั้น

*สมัยหนึ่งในกรุงราชคฤห์ มีหญิงงามเมืองผู้มีความ
งดงามคนหนึ่ง ชื่อ สิริมา ได้เคยประทุษร้ายต่อนางอุตตรา ซึ่ง
เป็นลูกสาวของท่านปุณณเศรษฐี เมื่อสำนึกผิดแล้วได้ขอโทษ
นางอุตตรา และทูลขอขมาโทษพระบรมศาสดาด้วย ในวันนั้น
หลังจากได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระบรมศาสดาว่า “พึงชนะ
คนโกรธ ด้วยความไม่โกรธ พึงชนะคนไม่ดี ด้วยความดี พึงชนะ
คนตระหนี่ ด้วยการให้ พึงชนะคนพูดคำไม่จริง ด้วยคำจริง”
นางก็ทำใจหยุดนิ่ง ปลอยใจไปตามพระกระแสเสียง จนได้บรรลุ
ธรรมเป็นพระโสดาบันในขณะนั่นเอง

ครั้นบรรลุโสดาปัตติผลแล้ว นางได้นิมนต์พระผู้มีพระ
ภาคเจ้าในวันรุ่งขึ้น เพื่อถวายมหาทาน จากนั้นนางตั้งใจว่า

*มก. นางสิริมา เล่ม ๔๒ หน้า ๑๔๘

อย่าหลงใหลผลิตเพลิน

๒๓๕

จะทำบุญตักบาตรเลี้ยงพระภิกษุสงฆ์ ๘ รูปทุกวัน ตั้งแต่วันนั้น เป็นต้นมา ภิกษุ ๘ รูป ได้สลับเปลี่ยนกันไปบิณฑบาตที่บ้านนางเป็นประจำ นางได้ตั้งใจถวายทานที่ประณีต โดยไม่มีความตระหนี่หลงเหลืออยู่ในใจ ตั้งใจทำบุญด้วยความเคารพเลื่อมใสในพระรัตนตรัยเป็นอย่างยิ่ง

ภิกษุสงฆ์ที่มาฉันภัตตาหารที่บ้านของนาง บางรูปที่ยังไม่หมดกิเลส เมื่อกลับไปถึงวัด ก็ได้เล่าให้เพื่อนสหธรรมิกฟังว่า “นางสิริมาทำอาหารถวายประณีตมาก ภัตตาหารที่ภิกษุรูปหนึ่งได้รับนั้น เพียงพอสำหรับภิกษุถึง ๓-๔ รูป แต่การได้เห็นนาง ดียิ่งกว่าไทยธรรมของนางอีก เพราะนางเป็นหญิงที่สวยงามมาก” ภิกษุรูปหนึ่งได้ฟังถ้อยคำพรรณนาคุณของนาง เกิดความสนใจขึ้นมาจับใจ ประารธนาจะได้เห็นนางสิริมาบ้าง

วันรุ่งขึ้น ท่านเป็นหนึ่งใน ๘ รูป ที่ได้รับนิมนต์ไปฉันที่บ้านของนาง ในวันนั้น นางสิริมาได้ล้มป่วยไม่สบาย จึงถอดอาภรณ์เครื่องประดับแล้วลงนอนบนเตียงคนป่วย ขณะนั้นคนรับใช้เห็นภิกษุมายังเรือนแล้ว จึงไปบอกนาง แต่นางไม่อาจจะถวายอาหารด้วยมือของตน จึงบอกคนรับใช้ให้ช่วยพยุงลุกขึ้นเพื่อจะได้กราบนมัสการพระภิกษุหลังจากที่ได้ถวายทานแล้ว

นางไหว้พระภิกษุด้วยอาการล้นเต็มเพราะพิชชไข่ ภิกษุ

อย่าหลงไหลเพลิดเพลิน

๒๔๐

รูปนั้นไม่สำรวจระวังจิต มองดูนางพลางคิดว่า “ความสวยงามของนางสิริมา แม้มายปวยไฉ่ยังสวยงามถึงเพียงนี้ แล้วในเวลาที่ไม่ปวย รูปสมบัติของนางที่ตกแต่งด้วยอาภรณ์จะสวยงามลักเพียงไหน” ขณะนั้นเอง ก็เลสที่ท่านสั่งสมไว้ตั้งหลายโกฏิปีได้กำเริบขึ้น ภิกษุรูปนั้นข่มความรักที่มีต่อนางไม่ได้ จึงเดินกลับวัดด้วยอาการเหม่อลอย นึกถึงแต่หน้านางสิริมาเท่านั้น

เมื่อกลับถึงกุฏิแล้ว ท่านไม่ยอมฉันภัตตาหารได้แต่ปิดบาตร นอนคิดถึงนางสิริมา เพื่อนภิกษุจึงบอกให้รู้ถึงโทษของกาม และให้คลายจากความกำหนัดยินดี แต่ก็ไม่ได้ผล

เย็นวันนั้นเอง นางสิริมาได้เสียชีวิตลง พระบรมศาสดาจึงส่งข่าวไปบอกพระราชาวา “อย่าเพิ่งให้เฝ้าศพนางสิริมา ให้เฝ้าศพนั้นไปไว้ในป่าช้าผิติดิ แล้วให้ดูแลให้ดี อย่าให้กาและสุนัขกินเป็นอาหาร” พระราชาทรงทำตามรับสั่ง นำศพของนางไปไว้ในป่าช้า จนเวลาผ่านไปถึงวันที่ ๔ ศพของนางสิริมาพองขึ้นอืด มีหนอนไต่ออกจากทวารทั้งเก้า ทัวร่างกายมีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม ส่งกลิ่นคลุ้งไปทั่วบริเวณ

พระบรมศาสดาทรงรับสั่งให้พระภิกษุไปร่วมดูนางสิริมาด้วย ภิกษุหนุ่มรูปนั้นซึ่งอดอาหารนอนชมอยู่ถึง ๔ วัน จนบาตรเป็นสนิม เพียงได้ยินคำว่า “สิริมา” เท่านั้น ก็ลุกขึ้นได้อย่าง

อย่าหลงใหลเฟลิดเฟลีน

๒๔๑

กระฉับกระเฉง รับผิดชอบต่อเพื่อนสหายธรรมิก และเดินทางไป
กับหมู่ภิกษุทันที พระบรมศาสดาทรงรับสั่งกับพระราชาวา ให้
ราชบุรุษตีกลองประกาศทั่วพระนครว่า ถ้าใครให้เงิน ๑,๐๐๐
กหาปณะ จะได้นางสิริมาไปครอบครอง

พระราชาทรงทำตามพุทธประสงค์ แต่ไม่มีใครยอมจ่าย
เงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะ เพื่อแลกกับนางสิริมา พระบรมศาสดา
จึงให้พระราชาลดราคาลงอีก พระราชารับสั่งให้ตีกลอง
ประกาศลดราคาจาก ๑,๐๐๐ เป็น ๕๐๐ จาก ๕๐๐ เป็น ๒๕๐
เป็น ๒๐๐ ๑๐๐ ๕๐ ๒๕ ๑๐ กหาปณะ จนเหลือเพียง ๑ กหาปณะ
ก็ไม่มีใครยอมจ่ายเพื่อแลกนางสิริมา สุดท้ายแม้จะให้เปล่านั้น
ก็ไม่มีใครต้องการ

พระบรมศาสดาจึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลาย
จงดูหญิงสาวซึ่งเป็นที่รักของมหาชน เมื่อก่อน ผู้คนให้เงินมาก
ถึงพันกหาปณะจึงจะได้ภิรมย์กับนางหนึ่งวัน บัดนี้ แม้ผู้ที่
จะรับนางสิริมาโดยไม่ต้องเสียเงินก็ไม่มีรูปที่เห็นอยู่นี้ เข้าถึงความสิ้น
และความเสื่อมแล้ว ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงพิจารณาดู
อรรถภาพนี้ ที่ไม่มีความยั่งยืน อันวิบากกรรมปรุงแต่งให้วิจิตร
เต็มไปด้วยแผล มีกระดูก ๓๐๐ ท่อน และเอ็นยึดเหนี่ยวไว้
ที่มหาชนต่างหลงใหลกัน” เมื่อจบพระธรรมเทศนา มหาชน

อย่าหลงไหลผลิตเพลิน

๒๔๒

๘๔,๐๐๐ ต่างได้บรรลุลุทธมาภิสมัย ส่วนภิกษุรูปนั้นสามารถปล่อยจิตไปตามกระแสธรรม ได้บรรลุลุทธธรรมเป็นพระโสดาบันในขณะนั้นเอง

เราจะเห็นว่า อัดภาพร่างกายของมนุษย์นี้ ไม่เที่ยงแท้ ต้องดูแลรักษาเอาใจใส่อยู่ตลอดเวลา เป็นทุกข์ บังคับบัญชาควบคุมไม่ได้ ใครไปหลงยึดติดก็จะมีแต่ นำความทุกข์ใส่ตนเอง เหมือนลิงติดตั่ง ที่ไปจับยางเหนียวที่นายพรานล่อไว้ เมื่อมือข้างหนึ่งติดแล้ว หวังจะเอามือข้างที่สองช่วยแกะออก กลับติดแน่นหนักเข้าไปอีก สุดท้าย ทั้งหัวทั้งตัวก็ติดยางเหนียวเคลื่อนไหวไม่ได้ กลายเป็นเหยื่อของนายพรานไป

การจะไม่ให้ไปยึดติดในรูปกายภายนอก ต้องพิจารณาให้เห็นความไม่งามของกายนี้ โดยเทียบกับพระธรรมกายภายในที่เป็นกายมาตรฐาน มีความงามไม่มีที่ติ จะเห็นกายธรรมได้ ต้องอาศัยใจที่หยุดนิ่ง และเปรียบเทียบกายธรรมกับกายภายนอก จึงจะรู้ว่า กายภายนอกนี้ เป็นกายที่ผิดเพี้ยนไปจากเดิม ไม่น่าดู น่าชมเลย เราอาศัยกายนี้เพื่อสร้างบารมีเท่านั้น เพราะฉะนั้นให้พวกเราทุกคนหมั่นสั่งสมบุญบารมี ฝึกใจให้หยุดนิ่งกันให้ดี อย่ามัวว่ประมาทในชีวิต อย่าหลงไหลผลิตเพลินในเบญจกามคุณ ให้รีบเร่งทำความเพียรในช่วงที่ยังแข็งแรงอยู่ จะได้เข้าถึงพระธรรมกายกันอย่างง่ายดายทุกๆ คน